

I

• Alexandra Cortez Winslow was zeven jaar oud. Ze had lang, steil zwart haar, een roomkleurig blank gezicht en grote groene ogen die ze dichtgeknepen hield terwijl ze op haar buik op bed lag en probeerde niet te luisteren naar het geruzie van haar ouders. Die ruzies konden uren duren en eindigden altijd met een dichtslaande deur. Later kwam haar vader dan naar boven om te zeggen dat alles in orde was.

Deze keer was de ruzie al een uur aan de gang en Alex kon haar moeder horen schreeuwen. Die had een opvliegend Latijns-Amerikaans karakter en Alex was opgegroeid met de verhitte woordenwisselingen van haar ouders, maar de afgelopen twee jaar waren de ruzies erger geworden en tegenwoordig verdween haar moeder na z'n ruzie soms een paar dagen of zelfs een paar weken. Wanneer ze dan terugkwam was alles weer een tijdje rustig. Tot het weer begon, zoals vanavond. Tijdens het avondeten had haar moeder gezegd dat ze een paar dagen naar Miami wilde om wat vrienden op te zoeken en haar vader had haar er teleurgesteld op gewezen dat ze net terug was. Daarna stuurden ze Alex naar boven. Het kon haar moeder niet schelen of anderen hen hoorden ruziën, maar haar va-

der stuurde Alex altijd naar haar kamer. Ze stopte haar hoofd onder haar kussens en probeerde niet te luisteren, maar haar ouders waren door het hele huis te horen. Ze woonden in een keurige buitenwijk van Boston en soms vertelden buurkinderen wel eens aan Alex dat ze haar ouders hadden gehoord. Haar moeder was degene die het meeste schreeuwde en soms ook met dingen gooide. Haar vader probeerde haar juist altijd te kalmeren voordat ze iets kapot zou maken of de burens de politie zouden bellen. Dat was tot nu toe nog nooit gebeurd, maar het zou hem niets verbazen als dat op een keer wel het geval zou zijn.

Carmen Cortez en Eric Winslow hadden elkaar tijdens een van zijn zakenreizen ontmoet in Miami. Hij was directeur van een aannemersbedrijf dat kantoorpanden bouwde en was gespecialiseerd in banken. Eric was in Miami voor een aanbesteding en was de eerste avond van zijn reis in zijn eentje gaan eten in een gezellig druk restaurant. Hij had gezien hoe een groepje knappe jonge mensen binnengekomen was en hoorde ze Spaans praten toen ze aan een tafeltje naast dat van hem gingen zitten. Een van de knapste jonge vrouwen trok meteen zijn aandacht. Ze voelde zijn starende blik, keek hem even kort aan en daarna was hij verloren.

Eric was een verstandige man die een rustig leven leidde. Hij was twee jaar eerder weduwnaar geworden nadat zijn vrouw, een hoogleraar Amerikaanse geschiedenis, na een moeilijke strijd was overleden aan de gevolgen van borstkanker. Ze hadden er bewust voor gekozen om nooit kinderen te krijgen omdat zijn vrouw haar hele leven een zwak gestel had gehad. Ze waren niet verdrietig om die beslissing, het was gewoon een logische keuze.

In de loop van de jaren had Eric carrière gemaakt en Barbara hield van haar werk aan de universiteit van Boston en ze waren dol op hun huis dat nu veel te groot voor hem was ge-

worden zonder haar. Hij had gedacht dat ze samen oud zouden worden en had nooit verwacht dat hij op zijn achtenveertigste alleen achter zou blijven. Nu ze er niet meer was voelde hij zich als een knikker, die rondrolde in een lege schoendoos. Hij voelde zich eenzaam en zat 's avonds meestal in zijn werkkamer te lezen. Het leven leek doelloos zonder haar. Hij was regelmatig op reis voor zijn werk, maar er was niemand die thuis op hem wachtte en luisterde naar zijn reisverhalen. Hij had niet verwacht dat deze zakenreis naar Miami anders zou zijn. Bij thuiskomst zou de stilte weer oorverdovend zijn. De huishoudster, Elena, kwam een paar keer per week en liet maaltijden voor hem achter in de diepvries. Maaltijden die hij vervolgens in de magnetron opwarmde. Hij had geen familie, geen broers of zussen, geen kinderen en inmiddels voelde hij zich het vijfde wiel aan de wagen bij zijn vrienden, dus bracht hij zijn avonden en weekenden grotendeels alleen door. Het enige dat afleiding bood en waaraan hij veel plezier beleefde, was het lezen van de thrillers waarvan hij inmiddels een boekenkast vol had.

Hij was verrast toen er een live salsaband bleek op te treden tijdens zijn diner op de avond dat hij Carmen voor het eerst zag, maar nog veel verbaasder toen de jonge vrouw opstond en hem uitnodigde om met haar te dansen. Ze droeg een kort, laag uitgesneden rood jurkje waarin haar slanke lichaam prachtig uitkwam en ze vertelde hem dat ze model was en soms acteerklassen had. Ze was vier jaar eerder op haar achttiende vanuit Cuba naar Miami verhuisd. Ze dansten een paar minuten voor ze met een warme glimlach afscheid van hem nam en weer naar haar vrienden ging. Hij had geen idee waarom hij haar uitnodiging om te dansen had aangenomen, dat was niets voor hem, maar ze was zo betoverend toen ze op hem afstapte dat hij niet had kunnen weigeren. Na hun dans had Carmen alleen nog oog voor haar vrienden en het

viel hem op dat er veel gelachen werd aan hun tafeltje. Enigszins opgelaten gaf hij haar zijn kaartje toen hij vertrok en vertelde haar waar hij logeerde in Miami, ook al verwachtte hij niet dat een levendige jonge vrouw als Carmen hem ooit zou bellen.

‘Als je ooit in Boston bent...’ zei hij en realiseerde zich hoe belachelijk dat klonk. Hij was achtentwintig jaar ouder dan zij, meer dan twee keer zo oud en hij wist heus wel hoe hij waarschijnlijk op haar en haar vrienden overkwam, maar hij had nog nooit zo’n opwindende vrouw ontmoet. Hij dacht de hele nacht aan de vrouw met het zwarte haar en de groene ogen, haar olijkleurige, gebronsde huid en het prachtige lichaam, en hij was perplex toen ze hem de volgende ochtend belde. Hij stond op het punt naar een vergadering te gaan en nodigde haar uit voor een etentje ’s avonds. Ze gaf hem het adres van een restaurant dat ze kende en hij kon de hele dag aan niets anders denken.

Carmen zag er fantastisch uit in haar korte zwarte jurkje met hoge hakken toen hij haar in het restaurant ontmoette. Na het eten gingen ze ergens dansen en daarna wist Carmen nog een leuke bar. Daar bleven ze tot vier uur ’s morgens praten. Eric leek gehypnotiseerd door Carmen. Ze vertelde dat ze modellenwerk deed op vakbeurzen en dat ze droomde van een carrière als actrice in Los Angeles of New York. Tot die tijd werkte ze sinds ze uit Havana was verhuisd als serveerster, model, barkeeper en danseres in disco’s. Ze sprak vloeiend Engels met een zwaar accent en ze was het mooiste meisje dat hij ooit had ontmoet. Hij vertelde dat hij de volgende ochtend weer terugging naar Boston en dat hij vaak in Miami zou zijn als zijn bedrijf de opdracht binnenhaalde. Uiteindelijk kwam hij twee weken later alweer terug naar Miami, alleen om Carmen te zien. Ze hadden een heerlijk weekend en binnen een maand was hij tot over zijn oren verliefd en hopeloos verloren.

Het leek belachelijk, op zijn leeftijd, maar dat kon hem niets schelen.

Eric nam Carmen mee naar restaurants waarvan ze had gehoord maar waar ze nog nooit was geweest en ze maakten lange wandelingen over het strand. De tweede keer dat hij haar een weekend opzocht in Miami, logeerde ze bij hem in het hotel. Eric was een knappe, slanke man met een sportief uiterlijk en ze zei dat het haar niet kon schelen hoe oud hij was. Hij wist hoe moeilijk ze het financieel had en bood aan haar te helpen, maar dat wilde ze niet. Zijn bedrijf kreeg de opdracht in Miami niet, maar drie maanden nadat ze voor het eerst uit eten waren gegaan vroeg Eric in een vlaag van impulsiviteit die totaal niet bij hem paste Carmen ten huwelijk. Ze zei ja.

Ze gaven elkaar het jawoord bij een kantonrechter in Miami. Carmens moeder kon helaas niet overkomen vanuit Havana, maar er waren wel een paar van haar vrienden bij en Eric had tot grote blijdschap van Carmen een bruidsdiner geregeld in het Fontainebleau Hotel. Na het bruidswekend vloog Carmen met drie koffers met daarin al haar bezittingen voor het eerst met Eric mee naar Boston. Bij aankomst droeg hij zijn exotische bruid over de drempel een voor haar compleet onbekende wereld in, waar ze de eerste maanden in een staat van totale verbijstering verkeerde. Het weer was grijs en koud, het sneeuwde regelmatig en dat haatte ze. Ze had het altijd koud, ze verveelde zich als Eric aan het werk was en ze miste haar vrienden. Na een paar maanden nam hij haar mee naar Miami om haar vrienden op te zoeken. Stuk voor stuk waren ze jaloers op haar luxe leventje, al hadden ze wel hun twijfels over het leeftijdsverschil tussen de twee. Zes maanden na hun trouwdag bleek Carmen tot hun beider verrassing in verwachting te zijn. Het was een ongelukje, maar Eric bedacht al snel dat het een gelukkig toeval was. Met Barbara was het krijgen van kinderen nooit een optie geweest, maar nu raakte

hij opgetogen bij de gedachte aan een baby en hoopte op een zoon die de familienaam zou voortzetten. Hij zag voor zich hoe hij met zijn zoon ging baseballen, hem alle ins en outs van zijn lievelingssport zou leren en hem mee zou nemen naar wedstrijden. Misschien kon hij zelfs zijn trainer worden bij de Little League. Eric hoopte ook dat de baby Carmen en hem dichterbij elkaar zou brengen, want ze voelde zich nog steeds niet echt thuis in het conservatieve Boston en had nog geen nieuwe vrienden gemaakt. Eric's vrienden mocht ze niet en vond ze saai, dus brachten ze de meeste tijd met zijn tweeën door.

Carmen verheugde zich beduidend minder op de baby dan hij en was er op haar tweeëntwintigste nog niet klaar voor om moeder te worden. Haar modellencarrière zou een jaar lang stilliggen, al had ze sinds ze in Boston woonde nog geen enkele opdracht gehad en had ze niets anders te doen. Het draaide erop uit dat ze de hele dag naar Spaanse soapopera's keek tot Eric thuiskwam van zijn werk en wachtte tot de baby geboren zou worden. Ze was uitgerekend in februari en aangezien ze elkaar ervan hadden overtuigd dat het een jongetje was, hadden ze een blauwe babykamer ingericht. Eric verheugde zich op de dag dat zijn zoon geboren zou worden en had alvast een doos sigaren gekocht om op de grote dag uit te kunnen delen.

Alexandra werd geboren in de nacht dat er een grote sneeuwstorm woedde in Boston. De bevalling was zwaarder dan Carmen zich had kunnen voorstellen en erger dan Eric had gevreesd. De dokter zei dat het normaal was dat een eerste bevalling zo lang duurde en zo pijnlijk was. Carmen wilde de baby zelfs niet eens zien. Eric was bij de bevalling en was verbijsterd toen de dokter zei dat het een meisje was. Het duurde een paar uur om over die teleurstelling heen te komen, maar toen hij haar eenmaal in zijn armen hield was hij op slag verliefd op zijn dochter. Carmen was tegen die tijd onder invloed

van zware pijnstillers in slaap gevallen. Ze toonde nauwelijks belangstelling voor de baby. Hun huishoudster, Elena, nam de zorg voor Alexandra op zich toen ze thuiskwamen. Het enige waarover Carmen zich druk maakte, was het terugkrijgen van haar figuur en het bezoeken van haar vrienden in Miami die ze al maanden niet meer had gezien omdat Eric niet wilde dat ze in de laatste maanden van haar zwangerschap met het vliegtuig reisde.

Door dagelijks in de sportschool in de buurt te trainen en een streng dieet te volgen, kreeg de jonge Carmen haar oude figuur snel terug en toen Alexandra drie maanden was vertrok Carmen voor drie dagen naar Miami. Uiteindelijk bleef ze daar twee weken feesten met haar vrienden. Gelukkig was ze daarna wel een stuk vrolijker. Eric en Elena zorgden voor de baby terwijl ze weg was.

Vanaf dat moment ging Carmen elke maand naar Florida waar ze zelfs een paar modellenopdrachten op vakbeurzen kreeg en ze liet de zorg voor de baby dan over aan Eric en Elena. Ze had nog steeds geen vrienden in Boston en hun leven daar was haar te saai en kleinburgerlijk. Het was Eric al snel duidelijk dat het moederschap niet Carmens sterkste punt was. Het enige wat ze wilde, was in Miami zijn bij haar vrienden en tegen de tijd dat Alex een jaar oud was, ontdekte Eric dat ze een verhouding had met een danser aldaar. Het was een man uit Puerto Rico en huilend beloofde ze Eric dat het nooit meer zou gebeuren.

Maar in de jaren die volgden hield Carmen zich niet aan haar belofte en had ze regelmatig nieuwe affaires. Ze voelde zich eenzaam in Boston en ze vond Eric en zijn leven doodsaai. Toch bleef Eric, ondanks Carmens gedrag, zijn uiterste best doen hun huwelijk in stand te houden. Zowel voor hun dochter als voor hemzelf. In de beginjaren was hij nog steeds verliefd op Carmen, totdat het na drie jaar eindelijk tot hem

doordrong dat ze nooit gas terug zou nemen en niet van hem hield. Misschien dat ze bij hem bleef vanwege het luxeleventje, maar niet omwille van de liefde. Erics grootste angst was dat Carmen bij hem weg zou gaan en zijn dochter mee zou nemen. Hij wilde Alex niet kwijt en ook geen gedeelde voorgedij. Hij wist dat Alex een ellendig leven tegemoet zou gaan als ze met Carmen en haar losbandige vrienden zou opgroeien. Alex was zijn dochter en hij wilde dat ze een gezonde, traditionele jeugd zou hebben en niet het twijfelachtige, onregelmatige leven waarin haar moeder verkeerde zodra ze weer in haar oude wereld in Miami was.

De enige manier waarop Eric zijn huwelijk dacht te kunnen redden, was Carmen in alles haar zin geven en haar naar Miami te laten gaan wanneer ze maar wilde. Hij deed net alsof hij niet doorhad dat ze affaires had, ook al wist hij altijd precies wanneer er weer een nieuwe man in haar leven was vanwege de lange, vrolijke telefoongesprekken.

Wanneer ze terug was in Boston hadden ze enorme ruzies. Ze dronk te veel op de zakelijke borrels waar hij haar mee naartoe nam en ze flirtte met elke man die naar haar keek. Ze gedroeg zich als een recalcitrante puber, maar ze was zo knap dat iedereen zich omdraaide als ze ergens binnenkwam met Eric. Aan de ene kant vervulde hem dat met trots, maar aan de andere kant wist hij dat ze een ontembare vrije geest was die eigenlijk niet van hem was. Ze kwam en ging wanneer het haar uitkwam en verwaarloosde haar kind. Ze nam Alex nooit mee op haar reisjes naar Miami en vond het gelukkig prima haar dochter achter te laten bij Eric.

Alex was eraan gewend geraakt dat haar ouders ruziemaakten of dat ze alleen met haar vader was wanneer haar moeder weg was. Samen met Elena zorgde Eric goed voor haar. De huishoudster was als een zorgzame oma voor Alex. Elena keurde Carmens gedrag af en schroomde niet haar dat in barse

Spaanse woorden te vertellen. Net als Carmen praatte ook Elena Spaans tegen Alex zodat ze tweetalig was tegen de tijd dat ze drie was. Ze was een lief en mooi kind dat haar vader bewonderde en veel van haar moeder hield, maar wist dat ze niet op haar kon rekenen.

Eric was degene die Alex altijd naar school bracht en Elena haalde haar op. Zelfs als ze thuis was, vond Carmen het belangrijker om te winkelen, haar nagels te laten doen of uren met haar vrienden in Florida aan de telefoon te hangen. Het was net alsof ze niet echt aanwezig was wanneer ze in Boston was. Alex deed haar best om kleine dingetjes voor haar moeder te doen om haar blij te maken zodat er minder ruzie in huis was, maar het hielp nooit. Soms dacht Alex wel eens dat als ze nu echt heel erg haar best deed dat haar moeder dan niet zo boos zou zijn, maar er veranderde nooit iets. Zelfs Alex begreep dat haar moeder het verschrikkelijk vond om in Boston te zijn.

De ruzie waardoor Alex haar hoofd deze keer onder een kussen had gestopt was niet anders dan de andere, maar hij duurde langer dan anders voor ze de bekende deur dicht hoorde slaan en het stil werd beneden. 's Middags had ze gezien dat haar moeder een koffer inpakte en het was niet moeilijk te raden waar ze heen zou gaan. Een paar minuten later kwam haar vader de trap op naar haar kamer. De muren waren nog steeds lichtblauw en ze wist waarom dat zo was. Haar vader had haar verteld dat hij zo dom was geweest om een zoon te wensen voordat hij wist hoeveel geluk hij juist zou hebben dat hij in plaats daarvan een dochter kreeg.

Vanaf haar vijfde nam hij haar al mee naar baseballwedstrijden en vertelde hij haar alles over de spelregels en de spelers. Alex wist meer van baseball dan de meeste jongens van haar leeftijd en haar vader had haar in de achtertuin zelf ook leren spelen. Tegen zijn vrienden schepte hij op dat ze de bal gewel-

dig kon raken, dat ze een fantastische hand-oogcoördinatie had, dat ze de bal harder kon raken dan menig ander kind van haar leeftijd en dat ze kon werpen als de beste.

Eric las haar elke avond voor het slapengaan voor. Zelf was hij verslaafd aan spionageromans en thrillers en hij moedigde Alex aan om in haar vrije tijd te lezen. Toen ze kleiner was hadden ze alle klassieke kinderboeken zoals *Charlottes Web* en *Stuart Little*, maar ook alle *Winnie de Poeh*-boeken en die van *Anne van het groene huis* al gelezen. En nu waren ze begonnen aan de boeken van Nancy Drew. Alex vond ze geweldig, ook al was ze er eigenlijk een beetje te jong voor. Wanneer ze las ontsnapte ze voor even aan de spanning tussen haar ouders en het slechte humeur van haar moeder. Boeken waren haar vrienden.

Ze was al bezig in het tweede boek van Nancy Drew en haar vader las haar elke avond een hoofdstuk voor. Ze was dol op de raadsels die Nancy, scherpzinnig als ze was, wist op te lossen.

‘Klaar voor een nieuwe dosis Nancy Drew?’ vroeg hij met een grote glimlach toen hij haar kamer binnenkwam. Alex kroop met warrige haren en grote ogen onder haar kussen vandaan en knikte.

‘Is ze weg?’ vroeg Alex met een geknepen stemmetje.

‘Over een paar dagen is ze weer terug,’ antwoordde haar vader geruststellend. Alex wist dat hij gelijk had, al maakte ze zich altijd zorgen dat haar moeder op een dag niet meer thuis zou komen. Carmen was niet makkelijk, vaak boos en ze wilde nooit voorlezen of samen spelen, maar ze was wel haar moeder en soms lakte ze Alex’ teennagels en dat was leuk. Op een dag had haar moeder haar teennagels goud gelakt en dat had ze aan al haar vrienden op school laten zien.

Eric pakte het boek van Alex’ boekenplank en kroop naast haar op bed, met zijn rug tegen de kussens. Ze waren begonnen in *Het mysterie van het oude landhuis* en Eric had zijn doch-

ter verteld dat de boeken weliswaar lang geleden geschreven, maar nog steeds erg goed waren. Nu waren ze begonnen in *Het mysterie van het verdwenen paard* en Alex genoot ook van dit boek. Ze was dol op de manier waarop haar vader het verhaal extra spannend voorlas.

Hij hield een arm om haar heen geslagen tijdens het voorlezen en na twee hoofdstukken was het tijd voor Alex om te gaan slapen omdat ze de volgende dag vroeg naar school moest. Toen hij stopte met voorlezen keek Alex hem met grote ogen aan.

‘Denk je dat mama belt als ze in Miami is?’

‘Dat durf ik je niet te beloven,’ antwoordde hij eerlijk. Carmen was onvoorspelbaar en soms vergat ze hun bestaan gewoon. Meestal eigenlijk.

‘Was ze heel boos toen ze wegging?’ fluisterde Alex bezorgd. Hij knikte en probeerde er niet al te verdrietig bij te kijken. Het was alsof ze op de rand van een vulkaan leefden en daar hadden ze het allebei moeilijk mee.

‘Zullen we samen naar de voorbereidingsweek voor de Major League gaan kijken?’ vroeg hij om haar af te leiden. Het was leuk om samen zulke reisjes te maken en ze waren al een keer eerder samen naar de voorjaarstraining van de Red Sox geweest. Ze knikte en keek hem lachend aan.

Ze trok haar pyjama aan, poetste haar tanden, kroop onder haar dekbed. Eric stopte haar in, kuste haar welterusten, deed het licht uit en bleef toen nog even in de deuropening staan.

‘Het komt wel goed, Alex. Dat weet je toch? Als mama thuiskomt is ze weer blij.’ Maar dat duurde nooit lang, dat wist Alex maar al te goed. ‘Slaap lekker schat, ik houd van je,’ zei hij zoals elke avond.

‘Ik ook van jou, papa,’ zei ze, en denkend aan Nancy Drew en het mysterie dat ze probeerde op te lossen viel ze in slaap. Nancy Drew was slim en had voor alles altijd een oplossing,

alsof ze magische krachten bezat. Alex wenste dat zij diezelfde gave had zodat ze wist wanneer haar moeder terugkwam. Misschien als ze het boek uit hadden?

De volgende ochtend ging het leven van Eric en Alex weer zijn gewone gangetje. Met het vertrek van Carmen naar Miami de vorige avond, was er voor hen niet veel veranderd. Carmen stond 's morgens uit zichzelf nooit vroeg op en Eric liet haar altijd uitslapen. Hij was degene die doordeweeks havermout, toast en bacon voor Alex maakte en in de weekenden pannenkoeken en eieren voor haar bakte. Elena zette altijd avondeten voor ze klaar voor ze naar huis ging. Carmen had nooit leren koken. Haar kookkunsten beperkten zich tot een paar Cubaanse gerechten die te pittig waren voor Alex en die Eric ook niet echt lekker vond.

Eric stopte Alex' lunch in haar Wonder Woman-trommeltje en stopte er iets te snoepen bij. Alex werd na schooltijd opgehaald door hun buurvrouw Pattie en bleef daar spelen. De buren hadden vier kinderen, twee ouder en twee jonger dan Alex, en Pattie nam Alex wel vaker mee naar huis. Alex vond het daar gezellig druk. Bij hun thuis was het altijd erg stil tot haar vader thuiskwam. Voor Eric en Alex aan tafel gingen voor het eten dat Elena had gemaakt, haalde hij haar op bij Pattie. Het was een gewoonte geworden en Carmens afwezigheid veran-

derde daar weinig aan, behalve dat Alex wat teruggetrokkener was als haar moeder er niet was. Ze maakte zich altijd zorgen of haar moeder wel terugkwam.

‘Hoe is het met haar?’ vroeg Eric zachtjes aan Pattie toen hij Alex op kwam halen. Haar twee zoons zaten elkaar achterna door het huis en hij hoorde de tv hard aanstaan in de woonkamer. Pattie stond eten te koken en wachtte op haar man die advocaat was en vaak tot ‘s avonds laat doorwerkte. Ze was een fijne buurvrouw en Eric was blij met haar hulp.

‘Volgens mij gaat het wel goed, ze is alleen een beetje stilletjes.’ Maar dat hoorde bij Alex, ze was gewoon een beetje in zichzelf gekeerd. Alex speelde graag met andere kinderen, maar als enig kind bracht ze veel tijd door met haar vader en andere volwassenen. ‘Maar dat is ze altijd als Carmen weg is.’

Pattie had gelijk dat het zwaar was voor Alex, ook al zei het meisje er niet veel over. Maar Pattie en haar man hoorden Carmen en Eric wel eens ruziën door de open ramen in de zomer. Het was geen prettige sfeer voor een kind om in op te groeien. Pattie had nooit vriendschap gesloten met Carmen die zich niet interesseerde voor andere moeders en speelafspraken voor haar dochter. Ze leek meer belangstelling te hebben voor zichzelf dan voor anderen, en dat gold ook voor haar eigen kind. Ze gedroeg zich niet als een moeder en zag er niet zo uit. Pattie was een heel stuk ouder. Carmen was pas dertig en leek jonger. Ze gedroeg en kleepte zich als een twintigjarige. Pattie vond Eric en Carmen een vreemd stel, maar ze begreep wel dat Eric onder de indruk was geweest van haar verschijning, haar veel te snel ten huwelijk had gevraagd en daarvoor boette hij nu. De acht jaren van hun huwelijk waren vanaf de eerste dag turbulent en lastig geweest en dat was een openbaar geheim in de buurt. Elena stortte haar hart soms uit bij Pattie, maar die had dat liever niet. Ze wilde zich er niet in mengen, maar ze vond het geen enkel probleem

om Alex regelmatig op te vangen. Ze had medelijden met de kleine meid.

Eric en Alex gingen naar huis, waar hij het eten opwarmde terwijl Alex haar huiswerk maakte aan de keukentafel. Na het eten ging ze uit zichzelf naar boven om in bad te gaan en Eric hielp haar met haren wassen. Hij zei dat hij die dag naar de boekwinkel was geweest om een paar nieuwe boeken van zijn lievelingsschrijvers te kopen en dat ze voor het slapengaan verder zouden lezen in Nancy Drew.

Twee weken lang was dit hun ritme terwijl ze wachtten tot Carmen weer thuiskwam. Al die tijd liet ze niets van zich horen, maar dat was op zich niets nieuws, vooral niet wanneer er weer een andere man in het spel was. Tegenover Alex deed Eric net alsof hij zich geen zorgen maakte.

Toen kwam de dag dat Carmen hem op kantoor belde. Ze wist dat hij lastig kon praten als Alex in de buurt was en ze wilde hem iets belangrijks zeggen. Het was aan hem om de boodschap over te brengen aan Alex.

In gedachten verzonken nam hij de telefoon op.

'Ik kom niet terug,' zei ze op vlakke toon.

'Deze week bedoel je?' Hij nam aan dat ze dat bedoelde.

'Nee, helemaal niet meer,' antwoordde ze. 'Ik kan er niet meer tegen. Ik heb mijn beste jaren aan een leven in Boston verspild. Ik snap niet hoe jij het er uithoudt. Het is de saaiste stad van de hele wereld.' Misschien was hij het die zo saai was, of zijn leven, maar hoe dan ook was ze opgegroeid met de muziek en de Caraïbische levendigheid van Cuba waar mensen lachten en dansten en rum dronken. Een sensuele wereld. Als ze bij Eric in Boston was, had ze het gevoel dat ze dood was. Miami voelde als het centrum van de wereld voor haar.

'Dus je blijft in Miami?' vroeg hij bezorgd en verdrietig. Het verbaasde hem niet. Dit was waar hij jarenlang bang voor was geweest. Aan de ene kant was het een opluchting dat de ruzies

nu tot de verleden tijd behoorden, maar aan de andere kant was het ook vreselijk voor zijn kleine meisje.

‘Voorlopig wel, ja. Ik ben geboekt voor twee modellenklusen op beurzen en ik heb iemand ontmoet die werk voor me kan regelen bij een agentschap in Las Vegas, waarvoor ik een heleboel opdrachten kan doen.’ Topless opdrachten waarschijnlijk, maar dat kon haar weinig schelen.

‘Dat is niet bepaald een verantwoorde plek voor een kind,’ zei hij ernstig. Hij wilde niet dat zijn dochter op zou groeien in Las Vegas, niet bij de types waarmee Carmen omging. Dit was nog erger dan waar hij zich al die jaren van haar onafwendbare vertrek zorgen over had gemaakt. Hij hield allang niet meer van haar. Het leven met haar was nauwelijks vol te houden, maar hij wilde Alex niet kwijt, zelfs niet de helft van de tijd, met co-ouderschap. Dit was zijn ergste nachtmerrie. Zijn hart stond bijna stil toen ze hem inlichtte waar ze heen zou gaan en hij zag geen manier om haar tegen te houden.

‘Ik neem haar niet mee,’ antwoordde Carmen zonder een vleugje spijt. ‘Ze is beter af bij jou in Boston. Ze kan op bezoek komen als ik mijn draai eenmaal heb gevonden. Eerst maar eens even kijken of ik het naar mijn zin heb in Vegas of dat ik verder trek naar Los Angeles. Je hebt helemaal gelijk, dat is geen leven voor een kind. En ik ben beter af als ik mijn handen vrij heb.’

Ze kende zichzelf en wat Eric betreft had ze haar handen al jarenlang vrij gehad. Ze had zich nooit als zijn echtgenote gedragen. In het begin was de seks geweldig geweest, maar na de geboorte van Alex waren ze ook in bed vreemden geworden. Ze greep elke kans om weg te gaan met beide handen aan en ze waren al bijna vijf jaar niet met elkaar naar bed geweest. De twee jaar die daaraan vooraf waren gegaan had ze plichtmatig met hem gevreeën. Het vuur was binnen een jaar verdwenen. Hun huwelijk was een immense fout geweest en hij wist dat

hij nooit met haar had moeten trouwen. Ze was bijna dertig jaar jonger dan hij, ze haatte alles wat met zijn leven te maken had en hun huwelijk was een schijnvertoning.

‘Misschien kom ik haar wel een keertje opzoeken,’ zei Carmen vaagjes en Erics hart brak voor zijn dochter. Hoe onverantwoordelijk Carmen zich ook altijd had opgesteld, Alex bleef in haar geloven. Het was de enige moeder die ze had en ze hield van haar.

‘Je bent altijd welkom. Ze zal je missen,’ zei hij verdrietig. ‘Alleen een vader hebben is niet hetzelfde.’

‘Ze is beter af met jou dan met mij,’ zei Carmen eerlijk. ‘Ik had het gevoel dat ik gevangenzat bij jullie.’

‘Dat snap ik, maar ik denk niet dat Alex dat zal begrijpen.’ Toen stelde hij de vraag die op zijn lippen brandde. Hoewel het niet meer uitmaakte, was hij toch benieuwd waarom ze dit moment had gekozen om afscheid te nemen. ‘Is er een ander?’

Het bleef even stil en toen zei ze: ‘Ja, zo zou je het kunnen noemen. Ik denk niet dat het serieus is, maar we hebben het leuk samen. Hij heeft contacten in Las Vegas en Los Angeles.’ En dat was iets wat Eric haar met zijn rustige, burgerlijke leventje niet had kunnen bieden. Hij had haar een stabiel en rustig leven willen bieden, maar dat was niets voor haar gebleken en zelfs hun dochter had daar geen verandering in gebracht. Ze had gewoon geen moedergevoelens, daarvoor was ze veel te egoïstisch en onvolwassen en ze wilde deel uitmaken van een oppervlakkig wereldje waarin geen plek was voor Eric en Alex.

Als klap op de vuurpijl zei Carmen even later: ‘Ik wil scheiden. Ik ben er klaar mee.’ Eric had niet verwacht dat Carmen zich zou bedenken, maar hij had niet gedacht dat ze meteen over scheiden zou beginnen. Het was nogal veel om in één keer aan Alex te moeten vertellen en hij vroeg zich af of hij dat laatste voor een andere keer moest bewaren. ‘Wat mij betreft

krijg jij de volledige voogdij,' voegde ze eraan toe. Dat was heel goed nieuws. Precies waarop hij altijd had gehoopt als de dag kwam dat ze voorgoed zou vertrekken.

'Dank je. Wil je een vaste bezoekenregeling afspreken?' Hij hoopte van niet, maar hij vond wel dat hij het moest vragen. Ze dompelde zich vast in volle vaart onder in haar nieuwe leven, zonder zich te bekommeren om hem of haar dochter. Ze was geen slecht mens, ze was alleen volslagen onverantwoordelijk. Hij wist niet hoe hij dat moest uitleggen aan een kind van zeven, al begreep Alex dat op haar eigen manier allang.

'Nee. Laten we eerst maar eens kijken hoe het me straks vergaat. Ik zal je op de hoogte houden van waar ik ben.' Toen stelde ze met lichte aarzeling in haar stem een laatste vraag, onzeker over zijn reactie, hoewel hij in alle jaren altijd gul was geweest: 'Denk je dat je me financieel een beetje kunt ondersteunen? De eerste paar jaar misschien, tot ik een goede baan heb?'

Hij aarzelde, maar het was wel de moeder van zijn kind. Dat was belangrijk voor hem, al was het dat voor haar misschien niet. 'Ja, dat is goed. Zolang het redelijke bedragen zijn, komen we daar wel uit.' Toen schoot hem iets te binnen en hij vroeg bezorgd: 'Bel je Alex ook?' Het leek hem niet meer dan logisch dat ze niet zomaar uit het leven van hun dochter zou verdwijnen en was er tegelijkertijd bang voor dat ze dat wel zou doen.

'Fijn dat je me alimentatie wil betalen. Voorlopig zal ik je niet bellen en ik denk dat het handiger is dat jij eerst met haar praat,' antwoordde Carmen, wetende dat ze op hem kon rekenen en zo onder haar eigen verantwoordelijkheden uit kon komen. Hij had nooit verwacht dat ze zo rigoureuus afscheid kon nemen en hij had dus gelijk gehad dat er een andere man in het spel was. 'Ik zal je nog laten weten waar je de cheque naartoe kunt sturen,' zei ze nonchalant.

'Je belt haar toch wel af en toe, hè?' vroeg hij nadrukkelijk

aan de vrouw die niet langer zijn echtgenote en Alex' moeder wilde zijn.

'Ja hoor,' antwoordde ze vaag, 'ik doe mijn best. En Eric... het spijt me... ik kon het gewoon niet. Ik ging er echt aan onderdoor.'

Hij kreeg bijna medelijden met haar omdat hij wist dat ze de waarheid sprak. Hij kon er ook niet meer tegen. Na acht verschrikkelijke jaren was er iets in hem geknapt.

'Dat weet ik,' zei hij verdrietig. Het erge was dat hun dochter daar nu slachtoffer van werd nu ze haar moeder op haar zevende kwijtraakte. Ze zou niet begrijpen dat het niet aan haar lag maar aan haar moeder en het leven dat die niet kon leiden. Dat was een lastig onderscheid voor een kind van haar leeftijd.

Nadat ze ophingen, staaarde Eric een tijdlang naar buiten, denkend aan de dingen die ze hadden gezegd. Hij wist dat het hem niet had moeten verbazen, maar toch had het hem overvallen. Het ging al zo lang zo slecht dat hij eraan gewend was geraakt en niet op verandering bedacht was geweest. Hoewel hij in het diepst van zijn ziel natuurlijk had geweten dat ze op een dag zou vertrekken. Nu was die dag gekomen. Die angst en de angst om Alex kwijt te raken kon hij nu loslaten.

Hij ging die dag eerder weg van zijn werk en om Alex zelf van school te halen. Hij belde Pattie om haar dat te laten weten en ze hoorde meteen aan zijn stem dat er iets was.

'Is er iets mis?' Ze mocht hem graag en vond hem een goede vader die de tekortkomingen van Carmen ruimschoots compenseerde.

'Nee... Ja... ' Hij haalde diep adem. 'Carmen wil scheiden.'

'Is ze terug?'

'Nee, ze zit nog in Miami. Ze heeft het erover dat ze wil verhuizen naar Las Vegas of Los Angeles. Er is kennelijk een nieuwe man in haar leven. Maar zonder man was dit ook gebeurd, hoor. Ik had alleen gehoopt dat ze zou wachten tot Alex

wat ouder was. Maar goed, ze heeft besloten om het nu te doen en ze komt niet terug.'

Hij bedacht zich ineens dat ze hem niet had gevraagd haar kleren op te sturen. Ze zou haar brave kleren wel niet meer nodig hebben. Misschien wilde ze alles wegdoen wat haar aan haar leven in Boston deed denken, inclusief haar echtgenoot en haar dochter.

Pattie had het al jaren aan zien komen, maar vroeg toch bezorgd: 'Wil ze de voogdij?'

'Nee, ik krijg de volledige voogdij.' Pattie hoorde hem opgelucht aan. 'En daar ben ik heel blij om, maar het zal niet makkelijk zijn voor Alex. Om op haar leeftijd door je moeder in de steek gelaten te worden is onmogelijk uit te leggen.'

'Laat het me weten als ik iets voor je kan doen,' zei Pattie vriendelijk.

'Het komt wel goed met ons,' antwoordde hij, meer om zichzelf dan Pattie te overtuigen.

'Dat weet ik. Maar Alex zal het er vast een tijdje moeilijk mee gaan hebben.' Ze was wel erg jong om al zo'n enorme klap te verwerken te krijgen. Pattie had altijd gevonden dat Carmen een slechte moeder was en nu bewees ze dat door zonder omkijken haar gezin in de steek te laten.

Eric stond in zijn oude Volvo-stationwagen bij school te wachten toen Alex met de anderen naar buiten kwam. Eerst zag ze hem niet, maar toen hij haar riep kwam ze aangerend en stapte ze bij hem in de auto. Ze keek hem strak aan, met haar zesde zintuig voelde ze aan wat hij haar wilde vertellen. Eric zocht nog steeds naar de juiste woorden.

Het eerste wat ze zei was: 'Mama komt niet meer terug, hè?' Ze las het in zijn ogen. Hij aarzelde even en knikte toen. Het was nu eenmaal zo en hij wilde er niet over liegen. Het afscheid was definitief, met die uitzondering dat Carmen had beloofd dat ze op een dag op bezoek zou komen. Carmen ken-

nende, durfde Eric dat echter niet aan zijn dochter te beloven. Ze was oppervlakkig en onbetrouwbaar en misschien zou ze Alex niet eens missen. Uit het oog, uit het hart. 'Denk je dat ik haar ooit nog zie?' vroeg Alex met een van paniek bleek weggetrokken gezicht.

'Absoluut,' antwoordde Eric stellig, 'ik weet alleen niet wanneer. Ze weet nog niet waar ze gaat wonen, maar ze zei dat je bij haar op bezoek kunt komen als ze een eigen plek gevonden heeft en anders komt ze hierheen.'

'Blijf ik bij jou wonen?' vroeg Alex terwijl haar ogen zich vulden met tranen voor de vrouw die zich nooit als haar moeder had gedragen maar van wie ze toch zielsveel hield.

'Wat dacht je dan? Zo makkelijk kom je niet van me af!' Eric sloeg zijn armen om haar heen. 'Ik houd van je. Je moeder heeft gewoon haar eigen leven nodig, zo is ze nu eenmaal. Dat heeft niets met jou te maken en daar kun jij niets aan doen.' Hij hoopte echt dat Alex dat zou begrijpen.

'Dat weet ik wel,' zei Alex dapper. Eric startte de auto en Alex veegde de tranen van haar wangen. 'Misschien was ze gewoon nog niet klaar om moeder te zijn.' Ze zocht naar een reden waarom het misgelopen was.

'Misschien heb je gelijk. Maar gelukkig hebben wij elkaar, schat. We gaan samen leuke dingen doen, heel veel boeken lezen, naar baseballwedstrijden en we kunnen op vakantie.'

'Kunnen we ook naar mama?'

'Natuurlijk,' antwoordde Eric en hij reed naar huis. 'Maar laten we eerst eens beginnen met alle Nancy Drew-boeken te lezen. Wat dacht je daarvan?'

Zo jong als ze was, begreep Alex dat hij probeerde haar op te vrolijken. Ze knikte en glimlachte. 'Oké. En mag ik daarna jouw thrillers lezen?' Ze wist hoe graag hij die boeken las en soms vertelde hij er wel eens iets over.

'Laten we dat bewaren voor als je een beetje ouder bent.'

Hij somde de dingen op die ze in de nabije toekomst samen gingen doen en probeerde het te laten klinken alsof Carmens trouweloosheid juist een zegen was.

‘Gaan jullie scheiden?’ Haar vraag overrompelde hem. ‘De vader en moeder van Sally Portman zijn vorig jaar ook gescheiden en nu is ze op woensdagavond en in het weekend altijd bij haar vader.’

‘Ik denk het wel, maar jij blijft gewoon bij mij, hoor.’

Alex liet zijn antwoord tot zich doordringen en knikte toen bedachtzaam. ‘Denk je dat ze gaat hertrouwen?’

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde hij eerlijk.

‘En jij?’

Hij moest lachen. ‘Ik denk het niet, jongedame. Laten we ons nu eerst maar eens op onszelf focussen. We kunnen niet alle raadsels in één keer oplossen.’ Hij vond dat Alex het nieuws goed opgenomen had, ook al was ze er natuurlijk erg verdrietig over. Die avond lazen ze *Het mysterie van het oude landhuis* uit. Alex was onder de indruk van de manier waarop het einde alles in het boek in een ander daglicht plaatste. Luisterend naar haar vader die voorlas, besepte ze dat ze net als Nancy nu alleen met haar vader woonde. Nancy Drew had ook geen moeder. Misschien zouden zij en haar vader op een dag ook samen mysteries kunnen oplossen. Ze vroeg zich af wat er met Nancy’s moeder was gebeurd, daar werd in het boek niets over gezegd.

‘Je weet nooit hoe een detective eindigt,’ zei ze nadenkend toen haar vader het boek dichtsloeg. Maar in dit geval had ze het al wel verwacht. Gedurende het hele boek had ze geprobeerd het raadsel op te lossen en ze had het bijna goed.

‘Zo is het leven,’ antwoordde haar vader. ‘Altijd vol verrassingen, soms goed, soms wat minder goed.’

‘Ik vind het leuk om te raden hoe het zit,’ zei ze.

‘Ik ook, daarom houd ik zo van thrillers,’ zei Eric, kuste haar

weltherusten, deed het licht uit en ging haar slaapkamer uit.

Alex knikte en dacht aan haar moeder. Waar zou ze zijn? Zou ze haar missen? Zachtjes gleden er twee tranen over haar wangen op het kussen. Ze vroeg zich af wanneer ze haar moeder weer zou zien en deed een gebedje. Toen ze eindelijk in slaap viel droomde ze over Carmen. Haar moeder zag er prachtig uit en woonde weer in Boston bij Alex en Eric. Ze hoopte echt dat dat zou gebeuren.